па отпослѣ ся минали на рѫкѫ, ако бы да станатъ причина за повръщаніе на давіятѫ, въ такъвъ случяй врѣмято което ся опрѣдѣлява за прошеніето, ще ся брои отъ деньтъ, когато ся докаже прѣправката на тыя записи, или лукавството на противника, или пѫкъ отъ деньтъ, когато ся минали на рѫцѣ покрытитѣ книги. Обаче въ тоя день, това трѣба да ся докаже съ здрави и правилни книги.

Членъ 129). Прошеніето за повръщаніе на давіятѫ, ако бы да е за, че двата иляма сѫ противъ единъ на други, това врѣмя ся брои отъ деньтъ, когато ся е съобщилъ послѣдніятъ илямъ.

Членъ 130). Когато ся случи да умрѣ отсѫденіятъ, врѣмято за повръщаніе на давіятѫ ся задържява съобразно съ 103-ыя членъ, който ся каза по горѣ относително за да стане една давія истинафъ, а останалото врѣмя, ще ся брои отъ деньтъ, когато ся съобщи рѣшеніето на наслѣдницитѣ на покойніятъ.

Членъ 131). Врѣмято което ся опрѣдѣлява за повръщаніе на давіятѫ, като ся свърши, тогава вече отсѫденіятъ нѣма право да подава прошеніе. Обаче който е тѫжиміятъ въ повръщаніе на давіятѫ, даже и да не е подалъ съ врѣмя прошеніе, за да ся повърни давіята за други нѣкои рѣшенія въ илямътъ станѫли върху му, когато тіи трѣбвало, да сѫ были въ неговѫ ползѫ, то до свършванието на сѫдбѫтѫ, която става спорядъ прошеніето на другѫтѫ странѫ, и тя ще има право да подаде прошеніе за повръщаніе на давіятѫ, за рѣшенія станали противо й както горнитѣ.

Членъ 132). Който иска да повръща нѣкоя давія, трѣба да подаде прошеніе, ако е въ Цариградъ на главното управленіе на търговіятѫ, а ако е по вънъ на най голѣмыя чиновникъ на мѣстнѫтѫ власть, и ще ся възлага на онова сѫдилище, или на истинафа които сѫ дали илямътъ,